



Život kresťana – teda nasledovníka Krista, nie je obyčajné dielo. Je to čas a miesto, v ktorom Boh môže prejaviť plnosť svojej moci. Ako? Zázrakmi – inkedy viac, a inokedy menej viditeľnými.

Krásnym príkladom toho je aj dnešná história zo Skutkov apoštolov. Veď újsť z väznice, bez akejkoľvek fyzickej sily i povšimnutia okolostojacich, nie je bežný fakt, ktorý by sme stretávali v každodennom živote. Vyzýva údiv, alebo dokonca strach u tých, ktorí ho nechcú prijať. Bohom daný zázrak nechce nikoho zhadzovať, ani vyvyšovať. Chce len ukázať, že Jeho plány a ciele majú prednosť pred všetkým a nemôžu im prekážať nijaké zemské skutočnosti.

Zázrak je pre „moderného“ človeka už iba rozprávkové slovo. Síce na jednej strane ho používame, no skôr na vyjadrenie údivu pri náhlej vnútornej, či charakterovej zmene niektorých udalostí. Zväčša vieme všetko logicky vysvetliť – stret udalostí, poprípade náhoda. Je však zaujímavé, že kým na jednej strane odmietame zázraky ako prejav Božej moci, s radosťou vyhľadávame správy o nevysvetliteľných javoch, pri ktorých sa dejú zvláštne veci. Žiaľ, väčšina z ich nemá reálny pôvod, a ak áno, málokedy ide o pôsobenie Božej sily. No nám sa to páči v duchu senzácie. Radi o tom rozprávame akoby o skutočných udalostiach, aj keď tomu sami neveríme.

Prečo nás priťahujú také príklady? Možno preto, že náš život k ničomu nenúti, hoci mu i nič neprinášajú, skôr zaberajú – voľný čas, ktorý možno posvätiť blízkym, spokojnosť v srdci, kde sa zasieva zbytočná informácia, ba dokonca vieru a dôveru v Boha, ktorým podobné správy

Zázraky a viera

Написал о. Миша из России
Streda, 04 Máj 2011 02:48

znižuju stupeň hodnovernosti. Druhou príčinou je aj nezáväznosť informácie. Pletka k ničomu nenúti, preto sa aj ľahšie podáva ďalej. Kým skutočný zázrak má byť dôkazom, o ktorom treba svedčiť a neskrývať ho. Škoda, že v živote to býva presne naopak.

Úlohou kresťana je predovšetkým samému uveriť, že zázraky majú miesto v našom živote a môžu sa udiť ľubovoľným spôsobom. Viera v zázrak sa rovná viere v Boha všemohúceho, ktorý nenechal tento svet napospas fyzikálnych zákonov a nemilosrdnému osudu, ale vždy otcovsky a s úsmevom naruší niektorý z nich, aby svojím deťom dal vedieť o sebe a pomohol im prekonať rôzne prekážky, či pochybnosti.

Treba nám rovnako prekonať pocit akejsi hanby a strachu z výsmechu, že nás budú pokladať za hlupáčikov, deti, ktoré stále veria rozprávkam. No čo je zlé na tom, byť dieťaťom do smrti, keď sa v bežnom živote vieme správať aj ako dospelí. Také spojenie „detskej dospelosti“ dokonca pomáha prežiť pokojne aj náročné chvíle, lebo sa spoliehame viac na Božiu silu, než na svoje ohraničené možnosti, ktoré sme už možno dávno predtým vyčerpali.

Svedčiť o zázrakoch je našou povinnosťou, časťou našej viery, ktorá vyznáva najväčší zázrak ľudských dejín – zmŕtvychvstanie. Naša viera nestojí na senzácii, ale na skutočnosti Božej moci. Preto sa nehanbime za to, čo nás posilňuje a upevňuje.